

Sygnatura akt XII C 1365/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 11 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Małgorzata Małecka

Protokolant:protokolant sądowy Katarzyna Michalewska

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2017 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko C. P.

o zapłatę

nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. akt XII Nc 311/15 w dniu 14 września 2015 r. utrzymuje w mocy.

/-/ SSO Małgorzata Małecka

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 września 2015r. **powód (...) S.A. w upadłości układowej** wniósł o wydanie w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i orzeczenie nim, by pozwany zapłacił powodowi kwotę 154.271,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2015r. oraz kosztami postępowania.

Swoje żądanie powód uzasadnił, faktem zawarcia z pozwanym porozumienia z dnia 23 marca 2015r., na podstawie którego pozwany zobowiązał się do zapłacenia kwoty 154.271,18 zł w nieoprocentowanych 3 ratach po 51.423,72 zł (pierwsza rata wyniosła 51.423,74 zł). Pozwany nie wywiązał się z ustaleń między stronami i nie zapłacił nawet części swojego zobowiązania, w związku z powyższym złożenie pozwu okazało się konieczne.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 14 września 2015r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu i nakazał pozwanemu zapłacić powodowi kwotę 154.271,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w wysokości 5.546 zł, w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 3.617 zł w terminie 2 tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wnieść w tym terminie zarzuty.

Pismem z dnia 7 października 2015r. **pozwany C. P.** wniósł **zarzuty przeciwko wydanemu nakazowi zapłaty**, żądając jego uchylenia w całości i zasądzenia zwrotu kosztów postępowania.

Pozwany nie kwestionując dochodzonej od niego przez powoda należności oświadczył, że żądanie pozwu jest niezasadne, albowiem przysługuje mu wobec powoda wierzytelność w wysokości 207.000 zł z tytułu premii za zakończone sukcesem wykonanie inwestycji pod nazwą „Projekt (...) Ośrodek (...), strefy przyodwiertowe, rurociągi i inne.” Już po podpisaniu z powodem porozumienia z dnia 25 marca 2015r. strony podjęły rozmowy mające na celu doprowadzenie do rozliczenia wszystkich wierzytelności przysługujących im wzajemnie wobec siebie. W wyniku prowadzonych negocjacji, strony ostatecznie uzgodniły, iż zrzekają się wobec siebie wszelkich wzajemnych roszczeń, w tym w szczególności powód zrzekł się przysługującej mu uprzednio wobec pozwanego wierzytelności dochodzonej

niniejszym pozwem. Konsekwencją uzgodnień dokonywanych pomiędzy stronami było umorzenie wierzytelności, której zapłaty powód domaga się w aktualnie od pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 27 września 2016r. powód podtrzymał swojego dotychczasowe stanowisko, kwestionując przyznanie pozwanemu premii za „zakończone sukcesem” wykonanie inwestycji oraz następnie zrzeczenie się wobec siebie wzajemnych wierzytelności. Powołał się również na treść art. 493 par. 3 kpc uznający za niedopuszczalne przedstawienie do potrącenia innych wierzytelności, niż stwierdzone dokumentami wymienionymi w art. 485 kpc.

Na rozprawie w dniu 19 grudnia 2016r. pełnomocnik pozwanego wyjaśnił, że pozwany złożył oświadczenie o potrąceniu po 25 marca 2015 roku oraz z tego co mu wiadomo, oświadczenie zostało złożone ustnie w obecności zarządu powoda oraz w obecności zawnioskowanych przez stronę pozwaną świadków M. P., B. B., Z. (P.) Ś. i M. Z.. Do potrącenia została zgłoszona kwota 207.000 zł z tytułu premii za wykonanie kontraktu w terminie.

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany był zatrudniony u powoda od 1 kwietnia 1997 roku do 1 maja 2014 roku.

W dniu 26 listopada 2008r., będąc pracownikiem powodowej spółki, pozwany zawarł ze swoim pracodawcą umowę pożyczki kwoty 400.000 zł z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Pożyczka została przeznaczona na cele mieszkaniowe.

Aneks nr (...) z dnia 1 grudnia 2008r. strony zmieniły umowę pożyczki w ten sposób, że postanowiły o jej rozwiązaniu i umorzeniu kwoty udzielonej a nie zwróconej wraz z odsetkami wynoszącej 430.000 zł, w przypadku łącznego ziszczenia się 4 warunków określonych szczegółowo w aneksie nr (...).

Z dniem 1 grudnia 2012r., wobec ziszczenia się warunków, o których mowa w aneksie nr (...), przypadająca do zwrotu kwota pożyczki w wysokości 428.000 zł uległa umorzeniu. Na skutek powyższego, kwota umorzona pożyczki stała się przychodem pozwanego w postaci nieodpłatnego świadczenia i powstał obowiązek zapłaty podatku dochodowego od osób fizycznych, a po stronie powoda obowiązek pobrania od pozwanego kwoty należnego podatku dochodowego i jego odprowadzenia do właściwego urzędu skarbowego.

W dniu 31 grudnia 2012r. powód wystawił notę odsetkową nr (...) z terminem płatności do dnia 31 marca 2013r., mocą której obciążył pozwanego podatkiem z tytułu umorzenia pożyczki. Wobec braku płatności, powód w dniu 17 lipca 2014r. wezwał pozwanego do zapłaty powyższej kwoty, jak również należności przysługujących stronie powodowej z innych tytułów prawnych (z tytułu zapłaty za myjnię, za karnet na basen, za benefit i wydatków dokonanych przez pozwanego przy użyciu karty debetowej powoda w wysokości 16.876,02 zł). Łączna kwota zadłużenia wyniosła 154.271,18 zł.

Z uwagi na to, że pozwany prosił o rozłożenia spłaty należności na raty, w dniu 23 marca 2015r. strony podpisały porozumienie, na mocy którego pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia w wysokości 154.271,18 zł w ratach w sposób i w terminach wskazanych w porozumieniu. Pozwany nie dokonał jakiegokolwiek spłaty należności objętej porozumieniem.

Pismem z dnia 8 lipca 2015r. powód wezwał ponownie pozwanego do zapłaty kwoty objętej porozumieniem wraz z ustawowymi odsetkami.

Bezsporne, a ponadto dowód: aneks nr (...) do umowy z 1.12.2008r. (k. 22-23 akt), nota księgową (k. 24 akt), wezwania do zapłaty (k. 25, 30 akt), wniosek pozwanego o rozłożenie na raty (k. 27 akt), porozumienie z dnia 23.03 2015r. (k. 28-29 akt)

W powodowej spółce były przyznawane premie dla kluczowych członków zespołu realizującego określony kontrakt. W przypadku projektu " (...) ośrodek centralny, strefy przyodwiertowe, rurociągi i inne" realizowanego w latach 2008-2013, były wypłacane pracownikom premie, również pozwanemu. Premie były przyznawane pracownikom za

osiągnięcie „kamieni milowych,” czyli konkretnych etapów zadań, zgodnie z harmonogramem oraz za oszczędności przy realizacji kontraktu. Były one ustalane przez dyrektora kontraktu M. P., który decydował o ich wysokości. Dyrektor kontraktu każdorazowo przygotowywał dokumenty wskazujące wysokość premii, które musiały zostać zaakceptowane przez Zarząd powoda. Wszystkie należne powodowi premie zostały mu wypłacone.

Dowód : zeznania świadków :M. P. (akta (...))Sądu Rejonowego wL., zeznania świadków B. B., Z. Ś. , M. Z. (e-protokół z dnia 27 kwietnia 2017r.), zeznania członka zarządu powoda M. Ł. (e-protokół z dnia 28 sierpnia 2017r. w zw. z e-protokołem z dnia 23 lutego 2017r.)

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2012r. Sąd Rejonowy (...) w P. Wydział XI Gospodarczy do spraw Upadłościowych i Naprawczych, sygn. akt (...)ogłosił upadłość powoda z możliwością zawarcia układu. Postępowanie zostało zakończone w 2016r.

Bezsporne

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów, zeznań świadków B. B., Z. Ś., M. Z. i M. P., zeznań członka zarządu powoda M. Ł. oraz częściowo na podstawie zeznań pozwanego.

Zgromadzone w sprawie **dokumenty urzędowe i prywatne**, Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Zgodnie z treścią art. 244 k.p.c. dokumenty urzędowe stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Zgodnie natomiast z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Również Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować zgromadzone w sprawie dokumenty urzędowe i prywatne z urzędu. Wiarygodność kserokopii dokumentów również nie budziła wątpliwości Sądu. Mimo, że kserokopia nie jest dokumentem, a stanowi jedynie element twierdzenia strony o istnieniu dokumentu o treści odpowiadającej kserokopii, to w niniejszej sprawie żadna ze stron nie podniosła zarzutów kwestionujących istnienie określonych dokumentów prywatnych czy urzędowych.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania **świadków B. B., Z. Ś., M. Z. i M. P.**, albowiem okazały się one spójne, logiczne, a także korelowały z resztą zebranego w sprawie materiału dowodowego, któremu Sąd dał wiarę. Na podkreślenie zasługuje, że żaden ze świadków nie miał szczegółowej wiedzy na temat przysługujących pozwanemu, a do tej pory nierozliczonych, premii za realizację inwestycji „ Projekt (...) ośrodek centralny, strefy przyodwiertowe, rurociągi i inne”. W złożonych zeznaniach przedstawili ogólne zasady przyznawania u powoda premii, lecz ich wiedza nie obejmowała szczegółowych rozliczeń z tego tytułu między stronami. Wyjaśnili, że premia zależała od realizacji projektu i była ustalana przez zarząd powoda razem z szefem kontraktu, którym w przypadku w/w inwestycji był świadek M. P.. Świadek M. P. również nie posiadał szczegółowych informacji dotyczących rozliczeń finansowych między stronami. Potwierdził jednak, że było spotkanie zarządu z pracownikami powoda celem ustalenia, czy byłyby osoby zainteresowane przejęciem mieszkań w zamian za zobowiązania powoda, ale nie zapadły w tej kwestii żadne wiążące ustalenia. Świadek M. P. wprawdzie zeznał, że część premii pozwanego miała od razu zostać przekazana na jego zobowiązania wobec powoda, ale nie posiadał żadnych dalszych informacji, które pozwoliłyby zweryfikować jego wiadomości i ustalić jakich premii i jakich zobowiązań (w tym w jakiej wysokości) wobec powoda one dotyczyły. Ponadto świadek zeznał, iż te sprawy zostały „powoli” załatwione, co przeczy temu by mogły, te informacje dotyczyć niniejszej sprawy. Ponadto, świadek już w styczniu 2013r. ze względu na swój stan zdrowia przestał pracować u powoda (karta informacyjna świadka ze szpitala k. 115 120 akt), natomiast porozumienie między stronami zostało podpisane 23 marca 2015r., a pełnomocnik pozwanego na rozprawie w dniu 19 grudnia 2016r. wskazał, że oświadczenie o potrąceniu pozwany złożył dopiero po 25 marca 2015r.

Sąd w całości dał również wiarę zeznaniom **członka zarządu powoda M. Ł.**, które okazały spójne, konsekwentne i korelowane z resztą zebranego w sprawie materiału dowodowego. Potwierdził on, że w ramach inwestycji „Projekt (...)”

ośrodek centralny, strefy przyodwiertowe, rurociągi i inne” były przyznawane pracownikom premie, w tym również pozwanemu. Zaprzeczył natomiast, by powód posiadał jakiegokolwiek zobowiązania z tego tytułu wobec pozwanego.

Jedynie częściowo Sąd dał natomiast wiarę zeznaniom **pozwanego C. P.**. Na podkreślenie zasługuje, że część stanu faktycznego była między stronami bezsporna. Tym samym nie były kwestionowane przez Sąd jego zeznania dotyczące przysługującej powodowi wierzytelności objętej porozumieniem z dnia 23 marca 2015r. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom pozwanego co do przysługującej mu premii w wysokości 207.000 zł. Zeznania powoda w tej części nie zostały poparte żadnym innym materiałem dowodowym, a obniżona moc dowodowa jego zeznań jako pochodzących od jednej ze stron nie może być wystarczającym dowodem na poczynienie przez Sąd ustaleń co do jej istnienia. Za niewiarygodnością zeznań pozwanego przemawia natomiast fakt, że w porozumieniu z marca 2015r. strony nie wspomniały o tym zobowiązaniu, jak również stwierdzenie pozwanego, iż zobowiązania stron na skutek potrącenia miały się „zerować,” mimo istotnej różnicy w ich wartościach (wierzytelność powoda wynosiła 154.271,18 zł, natomiast pozwanego kwotę 207.000 zł). Nielogiczne i niewiarygodne jest w tej sytuacji tłumaczenie pozwanego, że strona powodowa nie musiałaby zapłacić pozwanemu kwoty 52.728,82 zł, „albowiem nie muszą rozliczać się co do złotówki, bo firma wiele razy mu pomogła.”

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu zasądzenia od pozwanego kwoty 154.271,18 zł zasługuje na uwzględnienie. Nie ulega bowiem wątpliwości Sądowi, iż w/w kwota objęta porozumieniem stron z dnia 23 marca 2015r. przysługuje powodowi, albowiem źródło jej powstania oraz jej wysokość nie jest kwestionowana przez stronę pozwaną.

Pozwany wniósł jednakże o uchylenie wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i oddalenie powództwa powołując się na potrącenie w/w kwoty z przysługującą mu wobec powoda wierzytelnością w wysokości 207.000 zł z tytułu premii, co skutkowało w jego ocenie umorzeniem w całości wierzytelności dochodzonej przez powoda od pozwanego.

Powód ustosunkowując się do zarzutów pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w szczególności podniósł, że art. 493 par. 3 kpc uniemożliwia dokonanie potrącenia rzekomo przysługującej mu wobec powoda wzajemnej wierzytelności, która nie zostawała stwierdzona dokumentami, o których mowa w art. 485 kpc. Na podkreślenie jednak zasługuje, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, wobec użycia w art. 493 § 3 kpc zwrotu "do potrącenia mogą być przedstawione tylko wierzytelności", trzeba przyjąć, że chodzi o niedopuszczalność dokonywania potrącenia wierzytelności objętej pozwem nakazowym. Nie ma natomiast przeszkód, ażeby powołanie się przez pozwanego na dokonane wcześniej potrącenie - będące podniesieniem jedynie procesowego zarzutu potrącenia, któremu nie towarzyszy jednocześnie dokonanie potrącenia w rozumieniu art. 498 kc - czyli powołanie się na fakt wzajemnego umorzenia wierzytelności wskutek potrącenia, potraktować nie jako zarzut potrącenia, ale jako zarzut nieistnienia, umorzenia lub wygaśnięcia wierzytelności powoda, a nawet - skoro potrącenie stanowi formę wykonania zobowiązania - jako zarzut zapłaty lub spełnienia świadczenia (uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 13 października 2005 r., sygn akt III CZP 56/05).

Tym samym, pozwany miał prawo, ustosunkowując się do nakazu zapłaty, podnieść zarzut nieistnienia wierzytelności dochodzonej pozwem na skutek uprzedniego potrącenia jej z wierzytelnością przysługującą mu wobec powoda.

Mimo potencjalnej możliwości zwalczania powództwa zarzutem uprzedniego umorzenia roszczenia objętego pozwem na skutek potrącenia, Sąd uznał, że pozwany nie wykazał by przysługiwała mu wobec powoda jakakolwiek wierzytelność, z którą mógłby potrącić należność objętą porozumieniem z dnia 23 marca 2015r. W ocenie Sądu, twierdzenia pozwanego co do posiadanej wobec powoda wierzytelności w wysokości 207.000 zł z tytułu premii nie zostały poparte żadnym wiarygodnym materiałem dowodowy. Tym samym niezasadny okazał się zarzut pozwanego co do nieistnienia wierzytelności objętej pozwem. Konsekwencją powyższego, było utrzymanie w mocy wydanego w sprawie o sygn akt XII Nc 311/15 nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 14 września 2015r. (art. 496 kpc).

/-/ SSO Małgorzata Małecka

ZARZĄDZENIE

1. Notować,
2. Odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. Za 21 dni bądź z apelacją.

Poznań, 5 lutego 2018r. /-/ SSO Małgorzata Małecka